

POEMES

Aina Maria Lenzen

EL POBLE

A l'Axel

Efusivament sento esgolar-se les roques
i a les set
la blanca veu de la campana.
Vertigen i runes.
Àdhuc si encara alguna veu s'escolta,
per a mi,
heus ací el temps i els anys
i el cor atapeït i brom
foragitant la hipòcrita claror dels dies:

amb la sola intervenció d'un embut
per abocar la melangiosa bellesa de l'amor
als sòrdids avencs del pobl

DÍPTIC

I

Nues,
les planúries
entre desinències d'amor.

Esmicolem la vida amb paraules
i amb desnodrides melangies,
escreixos llunyans del desig.

Plouen esfilagarsades esperances
sobre les grades. Sóc jo qui plou:
ploc
i tu les nues.

II

Enfiles el camí
brocant d'angoixa
un futur massa cert.

Però la terra és lluny
la ignominiosa terra,
i el sòcol de llot
que ens espera amb paciència.

Alguna veu amorosida s'esgola,
certament,
un ocell que es fereix
amb les agulles de la nit:
i tu les enfiles.

EL CEMENTIRI JUEU A MÜNTZ

La dignitat de la tarda,
gairebé immòbil, i el breu repic del temps
al cementiri: espurnalls de misèria
i de misericòrdia a les pedres hermètiques,
a la gespa, monòtona
com la mateixa mort.

I la flassada de flors boscanes
sembla voler besar els pollancre
abocats amortallant els cabells lleneguívols
de la vostra nit.

Ja no sou. Però, ben mirat:
qui ereu? i quins temps, dies, hores, tardes
assenyala el pretèrit

i amb quins horitzons eviterns
connecta el meu futur?

Hi vindré, al tombant de la tarda,
esquinçant el bardissam
amb la sola pell dels peus nus,
la qual sembla ser, fet i fet,
el sol límit

entre les ocultes dimensions de la vida.

Jo ja no en sé res,
dels vols fronterers
arrecerats als caus de la terra,
ni goso lliurar-me a l'aventura dels vents,
els vents que endevino solcar
els colors blaus i tendres de l'atzur.

I al devessall de la tarda,
quan penetra, irrevocablement,
pels murs del cementiri,
jo mateixa sóc terra
i sóc el vent.

LES ESPORES DEL TEMPS

*A la meva amiga, Montse Ariño,
després d'haver perdut un fill.*

Avui als aiguavessants
s'hi emmirallen les espores
del temps, avui ja no fores
designi o proesa errants.

I tot i amb els teus encants
ja sabem que res no enyores
solament clames penyores
la vida closa a les mans.

D'ací, des dels bells turons,
la melangia s'esgruna
i en defallir no sóc una:

sóc llet i terra als mugrons,
sóc despit a les encloses,
angoixa al segell que hi poses.